

45. *Aripibea novofasciata* sp. n. prov. Diourivoz zoi 15'ai.

AD^o 2
45

Ἀπίθεα κοντοφάραι. ἐν τῷ περνῷ Διονυσίῳ.
 Κατά τὸν ἑδρωτὸν βιβλιοδίνεμον τὸν ἀριθ. 834 συγράφεις τῶν ἄνδρων. Συγγροῦ
 φ. 7-11. αντίτετας τῆς προετοίας τοῦ μοναστηρίου τοῦ Διονυσίου θεοφόρου
 καὶ ἐρράψην τῶν μοναχοῖς Διονυσίαλον. "ἰδίωντις τῶν καὶ ἀριθμῶν" τοῦ XVI
 αιώνα. Ηγένετο δὲ τοῦτο σύμφωνον μεταξὺ τῶν οὐρανίων πεντακοσίων προτοτόνων
 τῆς γαλλικής ιατρικής τοῦ Ζ. Υ. Darrouzeis A. A. οὐλος διαρρόων καὶ τοῖς αὐτοῖς
 δημοσίας οὐχί τοις θρησκευτικοῖς τοῖς ταῖς εἰδεσίρεις ἀντινοοούσας τοῦ λοιπού
 μοναστηρίου. Τοῦτο καὶ ἡ πόλις Αθηναίων. ἀρχοντικούς εἶναι τὴν λέγεται τηρίσεται
 (γρ. Ἑπτάβιον) λεγομένην μετά τοῦ προφέτεων ὅτε ὁ γραμματάρης ματάθη
 ἦτερα πορευομένην εἰπεῖν τὸ ἀρχυρονακεῖον. Ηγένετο διαβίζεται, διαγενερεῖται
 καὶ τοῦ ουρανού τοῦ επειδούσαι τοῦ πολύποτον ἀπεριτέλετος περιπονήσης
 περιγένεται τοῦ ματαλοῦ τοῦ ποτού τῆς αἰγαίου χρονικούς εισόδους τοῦ Βιλαί^{την}. Μόλις τοῦ παντεπιακοῦ οὐσοριακοῦ περιπτέλους αἰλιτες δεσμούνται
 δόλου εἴληνται. Τὸ δημοσιεύμα της γραφῆς: "Les observations
 monastiques de Dionysios au XVIe siècle (Επειδ. Επαρ. Βοζ. ομονδή
 τορε. ΧΠ, 1956, σ. 334-339. ιατρικαί)

Αυτίβιος οινοβιασκή τὴν παρελάθαμεν ἐπειδή
Θέλων καὶ σεβαστὸν μονῆν τοῦ τιμίου ἐνδόξου προ-
φήτου, προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ θώμαννον τῷ ἐπικυψη-
μένῳ τοῦ περοῦ Αἰονιστοῦ, τῷ ἐν τῷ ἀγίῳ ὄρῳ ιακών.

Δεῖ οὖν ἀρχασθαι, ὅτεν ἀμένον μή ἔχει τις ἕδιον.²
Ἱντος καὶ μίας φότης μηδὲ τὸ οικυραμένον πεπούφιον, μή-
τε εἰπότες τῆς μονῆς μήτε ἔντος, καθὼς ἴσσοι πάντες τὸν
οινοβιασκόν τύπον οιαστὸν τὸν μέγαν Βασιλίουν καὶ τὸ ἐν τοῖς
πρόβοτον ἴστορούμενον, ἵνα δέ ἀπτανταί οινοί καὶ ἴσσοι ἐν τε
ἐνδύματος καὶ φραγίματος καὶ ποτοῦ, δέποτε τὸν μεγάλην
ἦν τὸν ἔσχατον, πτύντο τὸν τιμῆν τοῦ οιδιοματος.

"Εσθιώ δέ τὸ ἔφυτόν τιτό ἐνός γίγνετος καὶ ἐνός μόνου
ἔφυτον, μετά καὶ ἐζερού μίσους, ἢ ἰχθύος, ἢ τυροῦ, ἢ ἀρτού
τίνος μίσους ὡτιγάνις δέ που καὶ τριτοῦ, ἐν ταῖς μεγάφαισι
καὶ μόνον ἐορταῖς, ἢ ὅταν βούτηται ὁ ἥγοιμινος ποιῆσαι πα-
ρατητον τοῖς ἀδελφοῖς οιατέ τινα οιερόν. "Οταν δέ μαγερεῖν
ο μάγιαρος τὸ οιαστὸν τὸν ἥγετραν μαγειρίμας, ἀφ' ἐσπέρας
(Ἐ)ρωτᾶν τὸν ἥγοιμινον τί ναὶ μαγερίσῃ. καὶ ὅταν τάχη ὄφα-
ριον οὐ μέντοι ὁ μάγιαρος μαγερεῖν αὐτό, ἀλλὰ προσάσσοι ο
ἥγοιμινος ἐζερον ἀδελφούν ἐπικυψιδιον ἐπι τοῦτο καὶ ἐπομάρ-
ματό καὶ ὅταν οιεῖς ἐτοιμάσσαι αὐτό καὶ μετά ἀυτίβιος
ποτῆς διηνύσει αὐτό, τότε εἴφει αὐτό ἐν τῷ διηνύματι
καὶ ἀπέρχεται καὶ αὔτοί εἰς τὸν ἐμετηνοῖαν, εἰς φθοῖο
εἰδέ μή οιατέτεται ὅπου καὶ οἱ ἐζεροι, ἐντον τὰ ὑπάγον
εἰς τὸν τραπέπειαν καὶ ὑπάγει καὶ αὐτοί εἰς τὸν τραπέπειαν
καὶ ἐζεροι ἀδελφοί φέρονται οιοντετέται εἰς τὸν τραπέπειαν
διό τὸ ἀνύποπτον τὸ χαθίαρι ἢ τακέρδα μέ τὸ γήριον
δικυκλεῖται. Εσθίοντες δέ μετά οιωπής ὅτι ποτῆς καὶ σιναρύ-

σεως περιεργασίουν τού ἀναγνώστον και προσέχοντος του
και ἐνός μίνου ἀδελφοῦ ἔσθιοντος οὐ ματαγγίπονται τὴν
ἀνάγνωσιν, ὅτι τότε ματτὸν ἀμφορέονται οἱ ἀδελφοὶ και
προσέχονται τῇ ἀναγνώσῃ ὁ γραπτεῖρυς ὁ μάγαρος και ἔτε-
ροι ὑπηρέται. Άφ' οὗ μαθίσουν οἱ ἀδελφοὶ ἐν τῇ γραπτῇ,
μετά τῶν μαθήματων αὐτῶν ὑπηρετούσιν και μετά προσοχής
μεταίχυς και οὕτως ἔσθιοντες μετά σιωπῆς μετά δὲ του
ἔπαρε ὁ γραπτεῖρυς τὰς περιστάσιας τῶν ἀδελφῶν.

Εἰ μέν ἔχει ὁ ἡγούμενός τινα ἀναγνωσίαν χρείαν, ὃγουν
δουτσίαν, ἀναφέρει πάσι τοῖς ἀδελφοῖς, ἔχει δέ αὐτὸν προ-
βιωρδωμένη μετά τούς γέροντας. Αναφέρει δέ αὐτὸν, ἵνα τάχα
και οἱ μέττοντες δεπεζθῶν ὡς εἰς ταξίδιον ὡς εἰς διπόνημα ἔχει
ποιήσωσι μετανοίαν, πρῶτον μέν εἰς τὴν δεοποιίαν εἰπόντες
μετανοίας, τότε γυριζούσιν και ιοτάντες εἰς τό μέσον λέγον-
ται τὸν στίχον και ποιοῦσιν μετανοίαν ἐν ἀδελφούς, λέγονται
εἴδοξης πατέρες ἄγιοι, ουχικρίσατε γῆραν και ἀποκρίνονται
πάντες και ουχικροῦσιν αὐτούς. Καὶ ἀνιστάμενοι ἀπέρχονται
και ποιοῦσι μετανοίαν τὸν ἡγούμενον και ἀετοτάρονται
τὴν χεῖρα αὐτοῦ και αἴτουσιν σύχιν και ουχικρούσιν παρ'
αὐτοῦ και οὕτως μαθεῖσιν εἰς τὸν τόπον αὐτῶν και τότε
ὁ ἐφυμέτριος αρούει τὸ μάδιον και αὐθις λέγει· εἰς ουκτηρίαν,
ὑγιαν και ἀφεστιν τὰν αἵματά τοῦ βούλου τοῦ Θεοῦ τοῦδε
και τῆς ουδίτας αὐτοῦ. Οὐ μέντοι ἀνιστάμενος εἰ μή μό-
νον δέσμων τυχόν ποιῶν ὁ ἡγούμενος μετανοοῖσιν· ποιεῖ δέ οὐ
ἡγούμενος τὴν μετανοίαν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ, ἀνιστάμενος
πάντες λέγει πρὸς τοὺς ἀδελφούς· ουχικρίσατε μοι πατέρες
ἄγιοι. Καὶ αρούν τὸ μάδιον, ὡς ηροεῖται και δίδι τὸν
ἡγούμενον γράψειται. Τότες μέντοι ἔρχεται ὁ γραπτεῖρυς και μετα-

ναὶ πάντες μετέ τὸν βασιλεῖον αὐτῶν, οὐ μέντοι μετέ
ἀρχηροναντίου μετέ δὲ τὸν εἰκαστορίαν καὶ τὸν ὄψιον
τὴς Παναγίας καὶ τὸν συρκόρυτον τοῦ ἡγουμένου, ἀπερχόμενος
ἔμενος ἦ τὸν αὐτόν τοῦτον ἔργον αὐτοῦ.

Πρὸς δὲ τὸ μεσογεόδινον ἀπέρχεται ὁ βουλόμενος εἰς
τὸ δικιόνυμα τοῦ οἴνου. Ἰστέσαι ὄρθιος ἐμπροσθετοῦ τοῦ πα-
ραδροῦν καὶ περνοῦ αἵρετον ὁ τραπεζάρχης πρὸς ἐν ἀρχηρο-
ναντί ποτέσταις ὁ θετός ἀπέρχεται καὶ δεύτερον καὶ πλέον
οὐδέν. Οὐ μέντοι ἐσθίοντες τὸ παρόνταν τι ἀναφέοντες τῷ γῆ-
ρᾳ μήτε ὅπωρας μήτε ἀπότοτι, ἀς ἐν ἀπότοις μοναστηρίοις
ποιοῦσιν, εἰ μή πάτιν μετέ τὸν ἐστερίν τον εἰς τὸν τραπε-
ζαν, ὅταν ἐσθίομεν δεύτερον τὸν γέμεραν. Ὅταν δέ ἐστιν
ινάντι μετέ τὸν ἐστερίν παριμαδίσοντες ἔξω ἀπό τὸν τρα-
πεζαν καὶ ἵετον κατέ πατρὸν εὐρισκομένον ὅπωραν πι-
νομένων καὶ πρὸς ἐν ἀρχηροναντί χούκετε τὸ διάρρη-
πτον μετέ δὲ τὸν συρκόρυτον ἀπερχόμενος ἐναστος εἰς
αὐτόν τοῦ αὐτοῦ καὶ γουχάνη μετέ σταπλὺς ποτήτης.

Ἰστέον δέ καὶ τοῦτο. Ὅταν μέταπτων δεποστι-
φοι τίνας ἀδελφούς ἦ τοῖς ταξιδίοιν ἦ τοῖς ἀπότοτο δικιόνυ-
μαι, οὐ ποιούμεν αὐτοῖς παραμετρούν τὸ παρόνταν ἀπ-
λατέ μόνον ὅταν ἐρχονται ποιούμεν αἵροις παραμετρούν
ἀπτατέ. Καὶ εἰ μέντοι ἐρδωτοί πρὸς ἐστέρων καὶ οὐ ψάλτε-
ται τὸ ἀπόβειντον, ἴσταμενοι, θυατος εἰς τὸν τόπον αὐ-
τοῦ καὶ μετέ τὸν συρκόρυτον τοῦ ἡγουμένου τακτά-
νουσιν καὶ εἰς τὸν ἀπότοτον οἱ ἀδελφοί συρκόρυτον καὶ
οὐκαντις ἐρχονται ἐν τοῖς αὐτοῖς αὐτοῖς αὐτῶν.

Τὴν αἵραν τεραπονοῦσσιν, σαββάτῳ καὶ μηδαιμνῇ

πινοφεν οἶνον, ἐσθίουντες καὶ ἔταιρον, ὥμοιως καὶ ἀνταν
όστρακοι δερμάτων ἀνδρόσεα τε καὶ ἀνταρίχα. Τοῦ μεγάλου
καρόντος τῆς ἀσεσθίστου, οὐτε οἶνον πινοφεν δέ φ' ἐστέρας, οὐτε
ἔταιρον οὔτε μήν τὸν Βασίλην ἐσθίοφεν ὄψαριον, οὔτε ~~τελετήν~~
τὴν μεγάλην πέμπτην ἔταιρον. Τύν Πεντηκοστήν ὅτην, τεράδι
τέ φυμι, καὶ Παρακοκκήτην ποιούμεν ἐνέρεας ἔνειν οἴνου καὶ
ἔταιρου, τὰς δευτέρας τῆς Πεντηκοστής, ἐνέρει μετάξει οἴνου καὶ
μίονον. Τύν ἀγίου ἀποστόλου τὸν σαρακοστήν ἐσθίομεν ἔταιρον
σαββάσιν καὶ αγριασιή. Τό δέ ὄψαριον ἀποτελεῖται, τὸ
γενέτοντον τοῦ προβρόκτου, τὴν Παναγίαν, τὴν μεταμορφώσεων
όμοιως καὶ τὸν Χριστογεννήτων, τὸν Εισοδίου, τοῦ ἀγίου Νικο-
τοῦ ἢ τοῦ ἀγίου Στέφανού τοῦ γίνεται ἢ ἀγρυπνίας οὐδέ-
ποτε ὁρτούτε. Οὕτως γέρε παρέβωσιν καὶ οἱ ἐν πατριάρ-
χαις ἀγιώτατος καὶ τοῦ μήφων διὰ τὸ ἐν τούταις ταῖς ζεύκ-
ρασσοσταῖς μετατραπεύαντον οἱ ἀεράθροι τῶν ὄφρων
καὶ γνωποῖς μυστηρίων.

Καὶ τούτων περὶ οὕτως ἐν τῷ ποττῷ ὅτιγα οοὶ ἔ-
γραψαντες, ὅπα εἰ τῷ τοιούτῳ ἐνεδυμένθην. Ηγαγασεῖον
ἐστιν καὶ ἐε τῆς ἐμετητοστικῆς ταξίδεως ὑπομνήσει ὄμοι,
οὐ μήν δὲ ὁρταὶ καὶ μετά τὸν ἐνθάδε ἀποδημίαν τὸν ἀερ-
ῶν τελούμενα μημόσινα τε καὶ λειτουργίες. Καὶ τούτως εἴπη-
τος ἂν οὐ χρείαν ἔχομεν τούτων ἔχοντες τὴν τοῦ τυπικοῦ
βιταζήν. Εἴδον μάγι τούτο ἀερός οὖν βλέποντες τίνας οὐ ποι-
οῦσιν κατοι τὴν ταξίδιν τοῦ τυπικοῦ, διό τούτο λέγομεν ὄμοι.
ἴνα μή καὶ ὄμοι τοῖς τοιούτοις παραπλανηθεῖσιν καὶ ταῦ-
τα λεροοστρυμίται οὔτες ἢ μάετον εἰπεῖν Ἀγιοσαβῖται, δι' οὗ ναι
τὸ τυπικόν ἔργηται.

Τοζέον δὲ ὡς ἀπό τοῦ σεπτεμβρίου μήνα μετάριτον

Πάσχα, τρία παθίματα λέγομεν τοῦ φατνηρίου ἐν τῷ ὥρθω, τὰ δὲ προσκύρια ἐν τῷ ἑσπερινῷ ἔματεμπάνεται δέ· τὸ ἐν παθίματα αὐτό τοῖς καὶ τοῦ δευτερίου ἕως τοῖς 18' τοῦ Ιανουαρίου, ὅποις καὶ αὐτό τῆς προσφιναγοίμον ἕως τοῖς τυραποθεσίσις καὶ λέγω αὐτό ἐν τῷ ἑσπερινῷ. Τόν αὐτὸν δέ πατρὸν ποιοῦμεν γένεται τοῖς αὐτοῖς δέ πατριακάς δὲ ἀνενέψεις τοῖς προφέταις ἐπιστολάς μετά τὸ μεσονυκτικόν. Ὅποις καὶ τὸν ἄγιον Σεοσσαρακούντην τὸν μεγάλην μετά τὸ μεσονυκτικόν, αναγνώθομεν εἰς τὸ Λανσαριόν, πάντιν ὀλιγάτερον τοῖς δέ γένεται τοῖς ἄγιον. Εφραΐτε τοῖς δέ πατριακάς τῆς ἄγιος Σεοσσαρακούντης μετά τὸ μεσονυκτικόν, αναγνώθομεν εἰς τὸν ἔβατηρον οἰκιάννου τοῦ Χρυσοσόφου, τὸν δέ Κλήματην πατρούμεν εἰς τοῖς ἡμέρας. Άπό δέ τῆς νέας πατριακῆς ἕως τὸν σεπτέμβριον τὸ ἐν παθίματα ἐν τῷ ἑσπερινῷ λέγομεν, τὰ δέ προσκύρια πατεματικάνονται· οὐχὶ δέ καὶ τὸν μεσοτονικὸν πατριακόν, τὸν εἰς τὸν ὑπερεγγίον Θεοτόκου φατνηρόν, ἵνα τοῖς ἀποδείπνοις ἔματεμπάνομεν, παθήτις καὶ τὰ τυπικά διατεμβάνονται. Άλλ' οὔτεις γε οὐ θέλομεν τοσούτον ἀπέχεσθαι αὐτῆς διὰ τὸν πολλήν ἔφεσιν, ἵνα ἔχομεν πρὸς αὐτήν τὸν μεσοτονικὸν καὶ παριάν γέμειν, ἐπειδὴ αὐτῇ οὐδέποτε παίεται τοῦ μή πατριαρχῆι ὑπέρ γέμειν τὸν μοναχῶν νιὸν αὐτῆς. Εγκεκατημπάνομεν δέ αὐτὸν μόνον εἰς τοῖς αγρυπνίαις, τὸν αὐτὸν καὶ μόνην νύκταν ἐν τῷ αγρυπνίᾳ γίνεται καὶ τὴν διακανικήμον, ὅταν λέγεται γριώδιος καὶ ἄγιος πανόντας.

Δεῖ γιγνώσκειν καὶ τοῦτο, ὅτι τοῖς Σεοσσαρακούντης εὐδοκιαδοῦ τρίτην φυτικὴν πέμπτην, σαββάτου καὶ πατριακήν, τὴν μὲν γένεται εἰς τὸ παθοφοίνον διὰ τὸν ἄγιον Πρόδρομον καὶ ἀφ' ἑσπερίας, πατριακήν ποιοῦμεν καὶ πότυθα εἰς τὴν τε-

τουργίαν τὴν περιπτῶν εἰς τὸν ἄγιον θυμόφορον, τῷ σαββάτῳ εἰς τὸ οἰκουμενικόν τῷ αὐτοῖς πάτιν εἰς τὸ καθολικόν.

“Οοοι δέ ἄγιοι ἔχοντιν ιδιόμετα, ἔχοντιν καὶ εἰμόντας ἡ τειχανον, θέτομεν αὐτὰ τὰ εἰς τὸ προσκύνημα ποιούμεν καὶ μόντα, γίνεται καὶ τειχουργία καὶ οὐ γίνεται τούτη δευτέρα ἡ σεραΐδι ἡ παρασκευή γίνεται εἰς τὴν ὥραν εἰς τὸ καθολικόν πριφλώς ἦγουν ἀργός οὐδέποτε ~~παρασκευή~~ ἡ παρασκευή εἶναι εἰ μή μόνον οοοι τειχουργοῦν τὸν ἱερέας καὶ μεταξι ταῦτας φελλοφεν ταῖς ὥρας, εἰς τὸν καιρὸν αὐτῆς τῆς ἐνάτης αὐτερχόμεθα εἰς τὸν τραπέταν βιροφαγούντες. Ταῖς δέ δοξολογίας, εὖτις τίκτων γηγένης προσκύνης, γίνεται ἡ τειχουργία εἰς τὸ καθολικόν, παφραγοτάξις ἐσθίοντες ἔταιον ἐν τῇ τραπέτῃ πινομένη καὶ εἰναὶ ταῖς δέ ἄγρυπνικας ἐσθίοντες καὶ ιχθύας.

Τὸν δέ αὐτοδημούντα αδελφὸν ποιούμεν δι' αὐτοῦ αρρεκνωτα ἄγρέρχεται τειχουργία απαραιτήτως. Εάν δέ εἴ τινες τοῦ διαβότου πειραχθήσθω ἐφυγεῖρος, ἀντ' αὐτοῦ τειχουργεῖ ἔτερος ἱερεὺς τὸ αὐτό δέ γίνεται καὶ ἐν ὅτῳ τῷ χρόνῳ ἦγουν βαυδοῦσιν ἱερεῖς εἰς τὸν ἀργόν. Ποιούμεν δέ τὰ μνημόνια αὐτοῦ ἀτίναξ εἰσιν διτά, τρίτα φυγιὲ καὶ ἔνατας, εἰς ποσὶα καὶ σαφρακοστὰ τρίμηνα καὶ ἐξάμηνα καὶ χρονία Γραεφομεν δέ αὐτὸν εἰς τὸν πρόθεσιν ποιούμεν δέ καὶ ἁματος αδελφὸς διὰ τὸν αὐτοδημούντα μετανοίας ν.

Δεῖ γινώσκειν καὶ τοῦτο. Ο ἐφυγεῖρος, ὅταν μεττῇ τειχουργήσει, αὐτὸς ἐσπέρας ἐμφασιεύεται εἰς τὴν τραπέταν. Οταν δέ μετταμεν ποιήσει προϊόντεν, κατείσουσιν τὴν πόρταν τοῦ μοναστηρίου καὶ συνέβονται ὅτι καὶ αδελφόζητα εἰς τὴν τραπέταν ἀνεν τοὺς ἱερεῖς καὶ φυγιόντοιν ἐν πρόσωπον καὶ τοτε μελοῦσιν τοὺς ἐτέρους ἱερεῖς καὶ οὐρ-

φωνοῦσιν καὶ αἴτοι· καὶ οὕτω ἐρχεται τὸ ἐμπειρὸν πρό-
ωπον· καὶ ὅταν πατέντη καὶ αἴτος, ἡπαλοῦσι πάσι, προσον-
σιν τὸ σιδηροῦν τὸ μεγάλον καὶ ἀπέρχονται εἰς τὴν ἐμπλοὰν
καὶ μνημονεύοντος αὐτὸν καὶ δίδοντον αὐτὸν τὴν πατερίτην,
καὶ ποιεῖ ἔμαχος μετάνοιαν καὶ δεσποινται τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

Ταῦτα διὰ τὴν αἱμεζέραν ἀρσεῖται ἐγράψαμεν ὑψιν, ἰδια-
τινος πώς καὶ ἀμιαθαῖς, αἵτινες αἱ γυναικεῖς τῆς ἔνι, μηδὲν τῆς
ἀρρενείας παρασχομένοις. Λιόν καὶ εὔχεσθε ἡπέρ ἐμοῦ τοῦ
σεμαρτυροῦν πρὸς Θεόν, ὅπως τοὺς ἐγένους αὐτοῦ, ἀφεῖν.

